

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: כח התפילה

פרשת נח

בס"ד | גיליון מס' 402

אלו שני כושים שודדים נשלחו כמענה לבקשה?

בא... אל התיבה (ז, א)

תתחבר אליה בכל יישותך, תהיה בתוך התיבה ככל מהותך, כי עמה אתה מוגן, בעזרתה תיושע.

לכן, תפילה במרוצה, במהירות, בחיפזון, עם הנייד ביד - הופכת לאיבוד את אחת המתנות החשובות שיש לנו. הרי אנו זכאים להיכנס לעולם קסום של תפילה רגועה ונינוחה נטולת דאגות, הלא בידינו כרטיס הכניסה לעולם בו אין בעיות ומצוקות והכל נינוח ורגוע ומטופל היטב - וכי לא חבל לאבד זאת בידיים ולהעדיף את המניין המהיר, את התפילה בדילוגים, או להגיב בטלפון דווקא עכשיו - ולהישאר מחוברים לעולם שבחוץ!?

זהו אחד המסרים שכדאי לנו לקחת עימנו מפרשת השבוע, ולהצטייד בו בכל עת. בתוככי סערות מזדמנות, בעמקי בעיות, בבורות ומהמורות, במבול של טירדות - תיבות התפילה היקרות מהוות מפלט עבורנו, בהן נוכל לשפוך שיחנו, בעזרתן נוכל לפרוק דאגותינו ולהיושע.

'בא אל התיבה' - יהודי יקר! היכנס נא אל תוך תיבת התפילה, תתחבר לכל מילה. תאמץ כל בקשה, כל ברכה, התפלל לאט, ככוונה, במתינות, מתוך הסיודור, תוך כדי שאתה חווה את הקשר עם אבא שבשמים. תן לתיבת התפילה לכבוש אותך בקסמה, תן למילים הבוקעות מפיך לרומם את לבבך, ובורא עולם בוודאי יאזין לתפילתך וימלא משאלותיך במידה טובה ישועה ורחמים!

שודדים מוזמנים ורצויים!

ניו יורק הגדולה והסואנת, שעת ערב מאוחרת למדי. בתום יום עמוס פגישות וסידורים, צועד הגאון רבי שלום מאיר יונגרמן זצ"ל - מייסד הישיבה ב'זכרון יעקב', אל עבר המשרד הקטן של הישיבה, ששימש גם כאכסניית הלילה שלו כששהה בניו יורק לצורך גיוס כספים. מאחוריו יום שלם של מלאכת קודש למען הישיבה, גם למחרת מצפה לו יום לא פחות מתיש מזה, ועכשיו - כל חפצו הוא להגיע למקום בו יוכל לעלות על יצועו.

המשרד הקטן שכן בקומת קרקע, כשחלונותיו היו בגובה הרחוב. כשהתקרב למקום דבר לא הכין אותו למה שעומד להתרחש בעוד רגע קט, כשיסובב את המפתח ויגלה - - -

במרכז המשרד, על הרצפה, מוטלת גופה של כלב ענק ואימנטי, שגודדי זנבים כבר עטו עליה. הרב יונגרמן לא נבהל - שכן ניכר היה שהכלב כבר אינו חי, אבל בהחלט נרתע לאחור בבלבול מה. מה עליו לעשות? כעת? למה השליכו כלב לתוככי משרדו? כיצד הוא אמור להתמודד עם הפגר המצוין שלפניו?!

הוא מיהר לשאול מכר, וזה השיב לו בפשטות כי ראשית אל לו להיות מודאג. השלכת הכלב לרשותו אינה כי מישוה רודף אותו או מבקש להזיק לו, אלא מסיבה אחרת - שעכשיו הופכת לטרדה גדולה עבורו. החוק בניו יורק אוסר על השלכת פגרים בפחי אשפה מקומיים מחשש לזיהומים, ולכן כל בעלים של בעל חי - צריך לקחת את פגריו ל'אתר קבורה' מוסדר בשולי העיר. כנראה, בעל הכלב חפץ לחמוק מהמטלה המרגיזה הזו, ולכן השליך את הכלב לדירה בקומת הקרקע...

אחת ההטבות המשמעותיות בהן זכינו - בזכות היותנו בניו האהובים של אבינו שבשמיים, היא האפשרות לשוחח אתו יתברך, לפרוק בפניו את אשר על ליבנו, לבקש ממנו את כל מה שאנו זקוקים, ולדעת ולהאמין שהוא יודע את העובר עלינו, מקשיב לנו, ושומע תפילת כל פה ברחמים. התפילה היא הזדמנות כבירה של כל יהודי להתחבר לאבא שבשמים, ואנו עושים זאת לפחות 3 פעמים ביום, כשהזכות להתפלל ניתנת לנו בכל עת ורגע, גם במילים שלנו...

ברגע בו אדם מתפלל, החיים שלו משתנים. לפני התפילה, הבעיות שמלוות אותו, הדאגות שטורדות את מנוחתו - היו רק שלו, הוא זה שנאלץ להתמודד איתן, הוא זה שחש את האחריות כלפיהן. ברגע שהוא מתפלל ומבקש עליהן מבורא עולם, באותו רגע הבעיות והקשיים שלו אינם רק שלו, הוא שיתף בהם עוד מישהו - ולא סתם מישהו! - אלא את מלך מלכי המלכים, את ה'כל יכול' שבידו לפתור את כל הבעיות ברגע אחד.

כשהיודי נכנס לבית הכנסת ומתחיל להתפלל - באותו רגע הוא מתרומם טפח וטפחיים מעל השגרה, מתעלה מעל דאגות היום יום, ומתכנס לרגעי הוד של קשר קרוב ואוהב עם אבא שבשמים, תוך כדי שיחה נרגשת עמו. העולם שמאחוריו נעצר, הטירדות המרובות מתבטלות, והוא נכנס לתוך אוריה אחרת, גבוהה ומרוממת.

עכשיו הוא מתרפק על הקשר האבהי, הייחודי והיקר כל כך, עם אביו אוהבו שבשמים. עתה הוא משבח אותו, משוחח אתו, מספר לו את הקורה עמו. אלו הם רגעי התרגשות אהובים, בהם המולת העולם אינה תופסת מקום, והיהודי מתייחד עם אהבתו הגדולה לאביו שבשמים, ועם הזכות הכבירה לשוחח עמו, לשורר לו, לבקש ממנו. ברגע שאנחנו נכנסים לשיחה אישית עם מלכו של עולם, אנו מצויים במקום בו נפתרות הבעיות, בזירה הנכונה בה נקבעים הדברים.

ושם - אנחנו יודעים שאנו בידיים טובות, קרובים ולוחשים על אוזנו של אבא אוהב, שממתין לשמוע מה יש לנו לומר. יש לו את כל הכח שבעולם לשפר, ולסייע, ולקדם, ולרפא, ולסדר, ולפתור, ולעשות הכל כולל הכל. עכשיו - אנחנו מדברים אתו, עם אותו אבא בעל היכולות כולן, ומה לנו להיות מודאגים כשאנו מדברים עם פותר הבעיות הטוב בעולם?!

את הסוד הזה גילה הבעל שם טוב הקדוש ז"ע, בפרשת שבוע זה, העוסקת ב'תיבת נח', אותה הוא מפרש על תיבות התפילה. העולם שבחוץ שוטף אותנו במבול דאגות - שאיפות רוחניות, מצוקות גשמיות, בריאות, חינוך ילדים, פרנסה, זיווג לפלוגי, צרתו של אלמוני, מבול של בעיות והתמודדויות...

ולנו ניתנת הזדמנות, מתנה יקרת ערך: 'בא אל התיבה' - יהודי יקר, הינך מוזמן להכיר את נפלאות תיבות התפילה, להיכנס לעולמה הקסום של תיבת התפילה, של המילים המרגשות המרכיבות אותה. מתוך אותה תיבה, המבול שבחוץ מטופל היטב, יש בורא לעולם שמכוון ומסייע, משפר ועוזר, מקדם ופותר. כשאתה מחובר אל התפילה -

הסגולה נגד כאבי הגב!

רופא יקר ומסור היה הד"ר ר' אליהו שוסהיים ז"ל, אשר רבים זכו לעזרה ותרופה בביקורם אצלו. לא אחת תיבל את הביקור הרפואי בדברי חיזוק ורוממות, והמטופלים יצאו ממנו מחוזקים ומעודדים.

מעשה ביהודי שסבל מכאבי גב, ובביקורו אצלו הכיר הרופא את דברי חז"ל כי 18 הברכות שבתפילת 'שמונה עשרה' מכוונות כנגד 18 החוליות שבעמוד השדרה, ולפיכך - כדאי להתחזק בעניין תפילת שמונה עשרה, ובדגש על הקשבה לחזרת הש"ץ ככוונה - כשהוא חוזר על שמונה עשרה הברכות, כולל כריעה ב'מודים דרבנן' כהלכה. כך - הסביר הרופא - כח התפילה יעמוד כסגולה לרפואת כאבי הגב.

במכתב נרגש לגיליון 'השגחה פרטית' מעיד האישי כי תוך תקופה קצרה מאז שהקפיד להקשיב לחזרת הש"ץ, להימנע מכל פעולה במהלכה, לענות 'אמן' בכל ברכה ולכרוע כהלכה ב'מודים' - ראה ישועה נפלאה, כאבי הגב נעלמו להם כלא היו! התברר כי העצה הרוחנית שהעניק הרופא - היתה טובה ויעילה יותר מכל רפואה!

ללמדנו: התפילה כוללת חלקים רבים, ובהם גם חזרת הש"ץ, החלק במהלכו הקהל אינו מתפלל כמו פיו, אלא מקשיב ועונה 'אמן'. חלק זה של התפילה מסוגל ביותר - הבה נקפיד על כל הלכותיו, נימנע מכל עיסוק במהלכו - וקל וחומר דיבור שאסור לחלוטין - ונזכה באוצרות הסגוליים הנפלאים של כל חלקי התפילה!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד זוזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעק"ה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרוץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"לי)
ת.נ.צ.ב.ה.

אלא שעשכשו - הטיידה הזו היא שלו. לא איש כמו הרב יונגרמן יקח את פגר הכלב ויעבירונו לחצרו של אדם אחר - כשם שעשו לו, והוא גם לא יסתבך בהנחת הפגר ברחוב או בפח האשפה. באנחה כבידה הוא מפנים כי אין לו ברירה אלא להיות מעכשיו בבחינת 'בעלים מטפלים בבנייה'. עליו לקחת את הכלב, לנסוע לאתר הקבורה, ולהשליכו שם.

אלא שגם זה לא פשוט. הרב יונגרמן לא יודע איך גוררים כלבים, אין לו את הציווד המתאים, והפגר שלפניו - הוא לא כזה שניתן להכניסו לשקית... לפיכך הוא חישב ומצא עצה: בקצה המשרד עומדת מזוודה ישנה, כזו שכבר לא יעשו בה שימוש. הוא ממנה וקורר שקיות ניילון על ידיו, מביא את המזוודה, מניח את פגר הכלב בתוכה - ומעמה יש בידי מזוודה ישנה וסגורה היטב, ובתוכה - הצרה עימה עליו להתמודד כעת.

הוא מבטי בשעון, וממהר לחשב כי אם הוא עדיין רוצה לישון משהו הלילה - עליו למהר לתחנת הרכבת ולהספיק את הרכבת שתצא ממנו בעוד כעשר דקות. לפיכך הוא מגייס את שארית כוחותיו בסיומו של יום מעייף, ונעל את דלת המשרד ויוצא ממנו כשהוא גורר אחריו את המזוודה הכבידה. לאורך הדרך הוא מביט בשעון, מחשב מחדש את המרחק ממקום מירוצו עד לתחנת הרכבת, ומנסה להבין אם יספיק...

ואז עצר לרגע, ונזף בעצמו. 'יש לך בעיה? - למה אתה לא מתפלל להשם? נתקעת עם משהו? נפלה עליך בעיה לא צפויה? - תבקש מבורא עולם, הוא מנהל את הרכבות כולן!' - ותוך כדי הרהור זה, הדאגה והלחץ להספיק את הרכבת מפנים את מקומם לתפילה נרגשת...

במילים שלו, תוך כדי ריצה ברחוב ניו יורקי מוהביל סמוך לשעת חצות לילה, הוא מבקש מבורא עולם שיסייע לו להצליח לישון הלילה. שיספיק את הרכבת, כדי שיצליח לפתור את בעיית המזוודה שבידיו, ולשוב לביתו במועד שעוד יתאפשר לו לאגור כוחות ליום המחרת...

הוא הולך ומתקרב, ומבין כי הרכבת כבר הגיעה לרציף. עוד נותרה לו כברת דרך עד לרכבת עצמה, ולפיכך הוא מחיש את צעדיו - ותוך כדי כך מגביר את עוצמת תפילתו. עתה ממלמל הוא פרקי תהלים קצרים, מבקש מבורא עולם להספיק את הרכבת שאת פנסייה הוא רואה במרחק מה...

הוא מאיץ עוד קצת, וכוחותיו בל עמו. בגילו הוא כבר לא כל כך מסוגל לרוץ, בוודאי שלא תוך כדי גרירת מזוודה כבידה. הוא שומע את צפצוף הקטר, ואז את הצפצוף השני. הוא יודע שהצפצוף השלישי יהווה אות לסגירת הדלתות ויצאת הרכבת לדרכה, ולכן הוא מגביר את קצב ריצתו ללא הצלחה, ובמקביל מגביר את רגש תפילתו - בהצלחה רבה...

הנה, הוא כבר כאן, כמעט נוגע ב'זנב' הרכבת, עליו רק להתקדם לכיוון הדלתות. הוא ממשיך לרוץ, ואז...

שני כושים אימתניים, שונאי ישראל וחובבי בצע, ניצבו שם וכמו המתינו רק ליהודי כמוהו. הם רואים יהודי נשוא פנים גורר מזוודה כבידה, בטוחים שבתוכה כל הקניית והמתנות שקנה לבני משפחתו בניו יורק. עתה יש להם הזדמנות - הן בעוד שניה דלתות הרכבת ייסגרו...

הם מסתערים על הרב יונגרמן, חוטפים מידי את המזוודה, ואצים רצים ומספיקים לעלות על הרכבת. הרב יונגרמן נותר ברציף - שמח וטוב לב!

'ברוך שפטרני!' - הוא קורא לעבר הרכבת המתרחקת, ועל פי הפסוק בפרשת השבוע 'ארור חם עבד עבדים יהיה לאחי' - הוא מגחך על הכושים הנמרצים שחשבו שהם שודדים מזוודה יקרת ערך, ותיכף יגלו שפשוט פטרו אותו מלקבור כלב. כשפיז ממלל שירת הודאה לה' על ההתפתחות המופלאה, הוא שמח לעשות את דרכו חזרה למשרדו, הוא לא רק יספיק לישון הלילה, אפילו העיכוב שחשב שנגזר עליו - הצטמק באופן משמעותי...

תוך כמה דקות הוא שוב במשרד, מנקה את הרצפה ומגרש את אחרוני הזבובים. כשהוא עולה על יצועו הוא מהרהר במה שקרה הערב, ונפעם:

לפני זמן קצר - היתה לו בעיה. לא הכי גדולה שיש, אבל בעיה. הוא לא מורגל במשימות כאלה, השעה מאוחרת, הוא מותש, ונכנסה לו טירדה מוזרה כזו - שאינה לפי כבודו, הוא לא באמת יודע איך להתמודד איתה, ובעיקר - היא גוזלת לו את שעות המנוחה המועטות שלו. ואז - תוך כדי ריצה וכשהוא חושב שהפיתרון הטוב ביותר הוא שיספיק את הרכבת - בחר להתפלל לבורא עולם, לבקש ממנו עזרה...

ואז, בורא עולם שמע את תפילתו, וסיפק פיתרון טוב בהרבה, העולה עשרת מונים על מה ששאף ורצה! הוא לא הספיק את הרכבת, הצורך בה התייתר! לבורא עולם דרכים משלו לפתור בעיות, הוא שומע ומאזין תפילות, ומחיש ישועה - איש לפי צרכיו ובעיותיו, בכל עת ביממה, בכל מקום בעולם!

אחים יקרים, הבה נאמץ את השיטה, כפי שהיא עולה מסיפור מפעים זה שסיפר נכדו של הרב יונגרמן, יבלחט"א הרה"ג רבי אליהו הוניגסברג שליט"א. הרי לכל אחד מאיתנו בעיות משלו, התמודדויות, קשיים ואתגרים. אפשר לנסות להתמודד לבד, אבל כל כך חבל... - - -

כי יש לנו אבא גדול בשמים, שממתין לשמוע אותנו פונים אליו, מבקשים את עזרתו. הוא מקשיב לכל מילה, מאזין לכל אנחה, שומע כל זעקה שבוקעת מפיו ומליבנו. הבה ניכנס אל מילות התפילה, הבה נכניס את עצמנו לכל תיבה ותיבה, הבה נהיה מוגנים ושומרים בצל אבינו שבשמים - ונזכה שהוא ימלא את משאלות ליבנו לטובה ולברכה!

תובנה מהמוקדן הטלפוני!

בני ברק של לפני כמה עשרות שנים היתה עיר הרבה פחות סואנת ופקוקה משל ימינו, ומפעלי תעשייה עוד מצאו בה את מקומם. מבוגרי העיר עוד זוכרים את מפעל 'דובק' המפורסם שניצב בטבורו של רחוב רבי עקיבא, בצמוד לבית הכנסת הגדול של העיר. מדובר היה במפעל סגירות מהגדולים בארץ, וככה - לא מעט עובדים באו בשעריו מדי בוקר.

ממש בצמוד אליו - עם חציית סימטת 'אחיעזר', שוכן בית הכנסת הגדול, בו מתקיימים מנייני תפילה משעות הבוקר המוקדמות ועד שעות הלילה המאוחרות. רבים מתושבי בני ברק נוהגים להיכנס להתפלל בבית הכנסת, ועימם נמנה גם מגיד המישרים הנודע הגאון רבי יהודה יוספי שליט"א - שסיפר את הסיפור.

הוא נהג להגיע להתפלל בשעת בוקר מוקדמת, ובאחד הימים החל לשים לב לתופעה שחוזרת על עצמה. אחד המתפללים מגיע לבית הכנסת, מניח את תיק הטלית והתפילין שלו במקומו הקבוע, ויוצא אל מפעל הסיגריות. הוא מתעכב שם כמה דקות, ואז הוא שב מהמפעל ונכנס לבית הכנסת, מתפלל במניין ויוצא לעמל יומו.

אם בתחילה הדבר היה נראה כמקרה - הרב יוספי הבחין שהדבר חוזר על עצמו מדי יום ביומו. האיש מגיע לבית הכנסת - וממהר אל המפעל. מתעכב שם קמעא - ושב לבית הכנסת. מה הוא מחפש במפעל בשעה כה מוקדמת? למה בוער לו להיכנס למפעל לפני שיתחיל להתפלל? מה מניע אותו להתעכב במפעל לפני שייכנס לתפילה?!

אף שביקש בכל מאודו לדון את האיש לכף זכות, הרב פשוט לא הצליח... הוא הניח שהאיש נכנס למפעל כדי לקרוא את כותרות העיתונים שהגיעו למפעל מדי בוקר, או אולי לרכוש חפסית סגירות ולעשן סיגריות לפני התפילה. אחרת - למה לו ליהודי להתעכב לפני התפילה במפעל סיגריות, ועוד מדי יום ביומו?!

הרב יוספי התקשה לדון את האדם לכף חובה, ולפיכך ביקש בכל זאת למצוא דרך לדונו לכף זכות... באין ברירה - פנה אל האיש ושאל אותו: 'אמור לי בבקשה, מה טעם אתה נכנס למפעל מדי בוקר? למה אתה מתעכב לפני התפילה במפעל הסיגריות, מה כל כך מעניין שם?!'

התשובה הפעימה אותו, הסתבר שהיה שווה לתהות על קנקנו של האיש, שהשיב לו כך:

'בשערי המפעל יושב מוקדן, שמקבל את שיחות הטלפון השונות המגיעות למפעל, ותפקידו להעביר כל שיחה לשלוחה המבוקשת. האיש - למרבה הצער - הינו עיוור, ולפיכך לפניו יש מכשיר טלפון שכל לחצני מובלטים בכתב ברייל המותאם לעיוורים. מדי בוקר, לפני שאני עומד לברך את בוראי בברכת 'פוקח עורים' - אני ניצב על ידו כמה דקות ומתבונן במלאכתו, כמוכן - מבלי שישים לב שאני צופה בו, שהרי הוא עיוור.

וכך, מתוך התחושה הזו, ולאחר שראיתי איך נראית מלאכתו של עיוור - אני מצליח להתרגש ולכוון כראוי בברכת 'פוקח עורים', להודות כראוי לבורא עולם על חסדו הטוב עמי שאני רואה היטב!'

מדהים! הנה לנו תובנה מרוממת, אודות המשמעות של 'בוא אל התיבה', של כוונה בתפילה. כמה כדאי להתבונן בביאורה של כל מילה, להיערך אליה, לנסות להבינה לעומק, לדמיין איך היינו נראים בלי הברכה הזו, ללא הבקשה הזו, בלי שבורא עולם יעניק לנו חיים...

ומתוך התחושה הזו - ניגש להתפלל. תוך התרפקות על אבא שבשמים, תוך הישענות עליו, מתוך קירבת אלוקים אמיתית. וכשתפילתנו תינשא השמימה מתוך רגשות כאלה - בורא עולם לבטח ישמע אותה, יאזין לשוועת ליבנו, וימלא את כל משאלותינו לטובה!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס